

ΓΙΑΤΙ;

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΜΟΥΣΙΚΗ

† ΕΡΡΙΚΟΥ ΑΪΝΕ

Κ. Μ. ΠΑΠΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Lento ma non troppo

γιου - λι 'στό χορ - τά - ρι, ὅ πως 'μι - λου σε δέν 'μι

λει; για - τι λυ - πη - τε - ρὸ τραγοῦ - δι' λέν' τὰ που

p *mf*

λιά πρω - ἴ, πρω - ἴ; για - τι δέν θά λ - λει τὸ λου

λου - δι, γιατί δέν ἔ - χει πειά ζω - ῆ; για - τι δέν

p. piu lento *mf*

Più animato

λάμ - πει, δέν ζε σταί-νει ὁ ἡ-λιος ἀπ' τὸν οὐ-ρα

νό; γιατ'εἶν' ἡ γῆ σκο - τει-νια-σμέ - νη, 'σάν

p

Primo tempo

μνήμα μαῦρο σκοτει νό; Για - τι κ'ε-γώ 'μαι βουρ-κω

p

μέ - vos, για-τι, ἀ - γά - πη μου χρυ - σῆ; γιατ'εἶμαι

μό - vos ὁ καὶ - μέ - vos, για τι μ'ἄρ-νή-θη-κες ἐ-

σύ, γιατ'εἶ-μαι μό - vos ὁ καὶ - μέ - vos, για-

τι μ'ἄρ-νή-θη-κες ἐ σύ ;

p Molto lento *pp* Morendo *ppp*

ΓΙΑΤΙ;

Γιατ' εἶν' τὰ ῥόδα δίχως χάρι;
 γιατί, ἀγάπη μου χρυσῆ;
 γιατί, τὸ ριοῦλι 'στὸ χορτάρι,
 ὅπως μιλοῦσε δὲν 'μιλεῖ;

Γιατὶ λυπητερό τραγοῦδι
 'λέν' τὰ πουλιά πρωῖ, πρωῖ;
 γιατί δὲν θάλλει τὸ λουλοῦδι,
 γιατί δὲν ἔχει πειὰ ζωῆ;

Γιατὶ δὲν λάμπει, δὲν ζεσταίνει
 ὁ ἥλιος ἀπ' τὸν οὐρανό;
 γιατί εἶν' ἡ γῆ σκοτεινιασμένη,
 'ὄν μνήμα μαῦρο σκοτεινό;

Γιατὶ κ' ἐγὼ 'μαι βορκοκόμενος,
 γιατί, ἀγάπη μου χρυσῆ;
 γιατί εἶμαι μόνος ὁ καυμένος,
 γιατί μ' ἀρρήθηκες ἐσὺ;

† ΕΡΡΙΚΟΣ ΑΪΝΕ

«**Ποικίλη Στοά**» διασώζει εἰς τὰς σελίδας τῆς τὴν συμπαθῆ φυσιογνωμίαν τοῦ ἀτυχεστάτου καλλιτέχνου, ὃν μὲ τόσῃν ἀσύγγνωστον ἀδιαφορίαν ἐλησμόνησαν καὶ αὐτὰ τὰ παρ' ἡμῖν ἔργα, ἅτινα τοσάκις κατεστόλισεν ὁ μετρίφρων χρωστήρ τοῦ εὐφαντάστου γελοιογράφου.

Ὁ **Σπυριδῶν Μαντζάκος** δὲν ἦτο μόνου ἐκτελεστής κομψῶν γραμμῶν σκορπιζουσῶν τὸν ἐφήμερον γέλωτα εἰς γελοιογραφίας ἐχούσας ζωηράν πρωτοτυπίαν, ὅσον καὶ χαριτωμένην ἔκφρασιν, ἀλλ' ἦτο καὶ καλλιτέχνης. Καλλιτέχνης ἐμπνευσμένος μάλιστα. Ἀπὸ τῶν ὀλίγων πινάκων, τοὺς ὁποίους ἐθώπευσεν ἡ εὐέλπις γραφικὸς του, ἀνέθαλον ἀδρόταται εἰκόνας λεπτῆς καὶ χαριέσσης ὕψης.

Εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς τελευταίας παρ' ἡμῖν γελοιογραφίας ὁ **Σ Μαντζάκος**, κατέλαβε θέσιν, ἥτις ἔχει ὀρίζοντα εὐρύον, ὅσον μικρὰ καὶ ἂν ἦναι ἡ θέσις αὐτῆ. Καὶ βεβαίως δὲν ὑπάρχει Ἑλλῆν ἀναγινώσκων ἐφημερίδας ἡμερησίας καὶ σατυρικός, ὅστις νὰ ἐλησμόνησε τὴν καλλιτεχνικὴν ἐκείνην ὑπογραφὴν τὴν τιθεμένην κάτωθεν εὐφρεσεστάτων εἰκονογραφημάτων τοῦ γέλωτος, ἅτινα ἐσχεδιάζεν εἰς πνευματώδεις γραμμάς ἢ μολυβδὸς τοῦ ἀμοίρου ζωγράφου. Ἀλλὰ καὶ τίς ἐλησμόνησεν ἀκόμη τὸν πραγματικὸν καλλιτέχνην τοῦ ὁποίου ὁ «**Ἄπορος παῖς τοῦ Παρνασσοῦ**» καὶ ὁ «**Ψαρόαῖς**» καὶ ἄλλαι εἰκόνας κοσμοῦσι σήμερον διαφόρους καλαισθήτους αἰθούσας.

Εἰς ἅλα του τὰ ἔργα ἀποτυπῶνται ἀρκούντως καὶ καταφανῶς ἡ καλλιτεχνικὴ ψυχὴ τοῦ **Σπυριδῶνος Μαντζάκου**. Δυστυχῶς εἰς τὴν ὠραιότεραν ἀκμὴν τῆς καλλιτεχνικῆς αὐτοῦ ζωῆς τὸν ἐκάλυψεν ἡ ἀττικὴ γῆ, καὶ διὰ τοῦ θανάτου του ἀπεσβέσθη μία ἀπὸ τὰς συμπαθεστέρας καὶ σφριγγιοτέρας παρ' ἡμῖν καλλιτεχνικὰς φυσιογνωμίας.

Ἡ νόσος ἥτις τὸν κατέβαλε τόσοσ προῶρως, δὲν τὸν ἀφήκεν, οὐχὶ μόνον νὰ **ζῆσῃ**, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐργασθῆ. Ἐσώσσε μὲ τὴν γαλήνην μὲ τὴν ὁποίαν ἦγον ἐν τῇ ζωῇ. Μόλις ὁ χρωστήρ ἐσύρετο ἀποφασιστικῶς ἐπὶ τοῦ πίνακος, ἐπίπτε πάλιν ἀδρανῆς, ἀφίνων ἐλαφράς καὶ περικόμψους γραμμάς, ἕως ὅτου

✻ ΣΠ. ΜΑΝΤΖΑΚΟΣ ✻